

מענין חי

רעיונות ושיחות לילדים ולנוער

מעובד על פי שיחותיו הקדושות
של
נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ץ
מלובאוואטש

נייל
לזכרון
הרבנית הצדקנית ח'י מושקא
ע"ה ז"ל
מוגש על ידי
מכון לוי יצחק
כפר הבר"כ ב'י

שנת ה'תשס"ח לפ"ק אדר"ה מלך המשיח

איד קיצרים לבנים? – מערבבים היטב את השיט, מכניסים לתנור פחם גבוה, עד שהלבנה מקבלת את הקיש ותחזק תראי, ואז אפשר להשתמש בה לבנה. זו יצירה תלשה של האדם.
בתקופתנו, כאשר אנו שקועים בגלות, משלת עלינו עבודה דומה לזו שעברו בה אבותינו במצרים, עשיית לבנים. תפקידו של יהודי הוא, להכין את העולם לתקלת השלמות שתהיה פירות המשיח ותחיה נשמתו, וזו נפעלת על-ידי תעשיות פולשין וזמן הגלות.
העולם לא נברא מרין לקבל אלקות מתוכו. זו עבודתו של האדם, ליצור קציאות תלשה, פמו תלבנה שהיא יצירה תלשה, שונה מהמקורית.
עבודת הלבנים פקמנו היא: לעשות לקדוש-פרוך-הוא בית, פאז פועלים להשמי שאנו חיים בו.
(מעובד על-פי לכוסי שיחתו חלק ו עמ' 143)

זהו אדמונת מוהר"ם מלך המשיח לעולם ועד

תאריכים מיוחדים בתולדות חב"ד לתקופה זו

- ט"ו סבת:** יום הולדת תרבנית הצדקנית ששערנה שיה ע"ה, אשת נ"ק אדמו"ר מוהר"ש"ב נ"ע, אמו של נ"ק אדמו"ר מוהר"ייצ נ"ע. בשנת תרי"ט.
- נ"א סבת:** יום הולדת הרבנית שיינא הי"ד. בנו הצעירה של נ"ק אדמו"ר מוהר"ייצ נ"ע, בשנת תרס"ד.
- נ"ד סבת:** יום המעלות נ"ק אדמו"ר חזק נ"ע, במצויציק דשמות, בשנת תקצ"א.
- נ"ח סבת:** יום הולדת הרבנית הצדקנית חנה ע"ה. – אמו של נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ץ, בשנת תר"פ.
- לעילוי נשמת**
והרה"ח חת"ר **עוזאל ב"ר משה יעקב ע"ה**
ת **1111 ב**
נפטר י"ט טבת, ה'תשנ"ט
- והגות מרת חנינא בת הרה"ח ר' מאיר שמוח ע"ה**
נפטרה ב' אלול, ה'תשל"ב
ת **1111 ב**
נדפס ע"י נכדם
ת **1111 ב**
- חת"ר יוסף יצחק וזגות מרת רחל ופ"ב שזיאו חזנוב**
חת"ר ר' יוסף יצחק וזגות מרת רחל ופ"ב שזיאו חזנוב

במדינתנו אלה, פשאנו מצויים ברגלות האחרונה גם אם מצבנו המדיני משפר, ויש לנו קול טוב בגשמינות, וגם רחוקות בדרך ג' נאותה, תמיד עלינו לזכור שעמדה הוליו לדרו"ש "נשאתנו מפצרים". לדרו"ש בכל המקרה – באופן של טובעה – לציאת כפר מן העלות. המצב של גלות לא מתאים כלל ליהודי, ו'אנו תמיד להתרומם ממנה ולהגיע מיד לגאולה.

(מעובר על-פי לוקטוי שיחות) חלק כה, עמ' 270-274)

שכונות

בעת שפני-יש"אל היו משועבדים במצרים, היה עקר עסקים בעשית לבנים. בלבנים אלו הם בני ערים לפרעה.

ידוע שתפקידו של היהודי פאו בעולם הוא לבנות את עיר אלזינו, וידור לה. מה עשה פרעה? – הכריח את בני-יש"אל להשתמש במטב כוחותיהם להשגרה מוגדרת להולדת. במקום לבנות בית להי – שיא תקושה, בנו בני-יש"אל במצרים בתים לקלפה – ערי מספנות לפרעה.

כשם שיעיר אלזינו, פנויה מ'אבנים', פך (להבדיל) פכנת ערי הקלפה, של פרעה, היה עקר השעבוד הכנת לבנים, ששפשוו בתור אבנים לבנות עריהם. כל פעלה שאנו עושים, היא שלב פכניה. אם עושים מעשה טוב, מצוה, או סתם פעלה טובה, וכן פאשר עננים גשמיים מתנהלים לפי רצון ה', זה מוסר אכן פכנו תקושה. אולם, פאשר עושים (תם ושלום) מעשה לא-טוב, פאשר נכשלים בעברה, תלילה, מוספים לבנה פכנו תקלפה.

❧ ❧ ❧

בית בונים מאבנים. פיון שאבנים נכראו על-ידי הקדושים-הוא, בונים מהן את בית-המקדש. אבנים שמתאימות לדרגת קדושה גבוהה.

הלבנים, לעומתן, לא נכראו בצורת לבנים. האדם צמח ומצוה אותו, פכנו של האדם ללבן לבנים שמהו. כנה בית של קדושה, אך פיקלוחו גם לפעול להפך. המצאה של הלבנים תלויה פאדם עצמו.

עקר עבודתם של בני-יש"אל במצרים היתה לצייר לבנים. המשגרה היתה לבנות מן הלבנים האלה בתים לפרעה. מאבנים אי-פאשר לבנות בית לפרעה, מפרו שנה נמשכות לקדושה, אולם על-ידי לבנים אפשר לכצע זאת. לכן הברו בני-יש"אל לעשות לבנים.

❧ ❧ ❧

ויחי

בתולת פרושתנו מספר שיעקב אבינו קרא לבנו, יוסף, ובקשו: "אל-נא תקברני במצרים.. ונשאתנו מפצרים". בהמשך מספר שיוסף הביטח לקיים את בקשת אביו: "אנכי אעשה כדברך". אך יעקב אינו מסתפק בהבטחה ומבקש מיוסף שישבע לו, ויוסף נשבע.

מדוע יעקב דורש מיוסף שבוטעה? האם הוא חושש שיוסף יפר את הבטחתו ולא יקיים את צווי אביו?

יעקב ויוסף שונים בעבודת ה' שלהם. דרגתו של יעקב גבוהה ונעלית הרבה יותר ממצרים. אפלו פאשר שרה יעקב במצרים, לא חי עם המצרים, אלא בנפרד מהם, פארץ גשו. פשהיה במצרים לא סבל מן העלות, והיה לו קול טוב. גופו של יעקב לא נכל להשא פמצרים. יעקב דורש שבוטעה שגופו לא ישא שם. לא רק "ונשאתני מפצרים", אלא גם "אל-נא תקברני פמצרים" אפלו לא לתקופה מסוימת, לא להשאירו שם גם לא פאופן ארעי.

אצל יוסף המצב שונה. יוסף פעל מתוך מצרים, הוא היה בגלות. כל זמן שפני-יש"אל נמצאים בגלות יוסף שם עמיהם. לפני מותו השביעי יוסף את אחיו: "ותצלחתם את עצמותי מזה", פלומר פשהו שפני-יש"אל יוצאים ממצרים עליהם להוציא עפם את גופת יוסף, אך עד אז, כל עוד הם פמצרים, נשארו גם ארנו של יוסף עפם.

לפי דרכו של יוסף היה מתאים יותר להשאיר את יעקב במצרים כל עוד פני-יש"אל מציויים שם, כדי שיגנו על בניו. יעקב הכיר את שיטתו של יוסף, ולכן לא הסתפק בהבטחה סתם. הוא דרש מיוסף להשבע לו.

השבעה שונה מהבטחה. פאשר אדם נשבע לבצע פשהו, הוא קושר את עצמו לענין פך שתדבר חיה להתבצע פכל תנאי. אפלו אם יצונו קשויים ונצונו מכשולים, עליו לקיים את השבועה, מפלי להתחשב בדבר. פשארו רק מבטיח, תחבטת לא מתחבת שתדבר פל חופו "ישב לו פראש". פאשר הוא נשבע הוא אינו מסיח דעתו וזוכר פל העת שהוא חיה לעשות זאת, הוא יודע את חמרת השבועה. יעקב רצה שפשוטו לא להקבר פמצרים, גם לא פאופן זמני, תחיים פכל מצב, למרות הקשויים, וכל קערה דעות אחרות. לכן לא הסתפק יעקב פהבטחה ודרש שבוטעה – "ונשאתני מפצרים".